

Πνεύματα

Ενύχτωσε κι απόψε στην άγρια ερημιά,
ακούγεται να κράζουν θρηνώντας δυο παιδιά.
Το 'να κρατεί σφιχτά σαν άγιο φυλακτό ,
το χέρι τ' αδερφού του, το χέρι το χλωμό.
Τα μάτια είναι σκιαγμένα ,τα χείλη μελανά,
τα πόδια πετρωμένα, αγάλματα σωστά.
Και ξάφνου βρόντησε από κάπου μακριά ,
μια αστραπή που έκοψε στα δύο δυο δεντρά,
κι η γης να τρέμει σα να 'χει πυρετό,
και ο ουρανός να κλαίει , ρίχνοντας στάλες σωρό.
Μα βλέποντας τότε ο Θεός απ' τον αψηλό του θρόνο,
τα πελιδνά μικρά, να χώνονται κρυμμένα, σκυφτά σα δουλικά,
σε μια κουφάλα δέντρου , μεγάλη σα μητρική αγκαλιά ,
άλλο δεν άντεξε και πλέκοντας τις ζεστές από τα στήθια τους καρδιές
με τ' αλμυρά του δάκρυα, έφτιαξε ένα στεφάνι.
Και σ' όλη τη γη το σκόρπισε μαζί με τις ψυχές τους, να λιώσει τον πάγο των σκληρών,
σα ρουμπινάκι μαγικό, να χύσει την ελπίδα στα μαραμένα μάτια των φτωχών.
Μα πλήρωσε ακριβά αυτή την αποκοτιά ,
γιατί οι άνθρωποι είναι άγριοι, ανήμερα θεριά
και σαν τα πνεύματα φώναξαν για λίγη δικαιοσύνη,
αυτοί φορώντας τα προσωπεία τα χρυσά , έστειλαν τα αερικά τα επαναστατικά,
αιχμάλωτα ,
στο σεντούκι ενός νεκραναστημένου γέροντα με ατσαλένια μάτια και κάτασπρα μαλλιά
να περιπλανιούνται μετέωρα ανάμεσα σε ζήση και θανή,
τυραγνισμένα και θαμπά σε μια κόλαση αλλιώτικη , αγνή και μολεμένη συνάμα,
με πλέρια τα φαντάσματα που σκούζουνε ολημερίς με τις παρθένες κόρες του ήλιου και
σιωπούν το βράδυ.
Και οι δυο ψυχές που τίποτα δε ζήτησαν μα λίγη καλοσύνη ,
όχι δε συμβιβάζονται και ωρούνται από τη μαύρη εξορία:
«Σε λίγο περιμένετε , θα πέσουν τα προσωπεία!»